

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Spolek pro chemickou a hutní výrobu, akciová společnost**, se sídlem Revoluční 1930/86, Ústí nad Labem, zastoupen JUDr. Vladimírem Ambruzem, advokátem se sídlem Kateřinská 40/466, Praha 2, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 5. 2008, č. j. 15 Ca 165/2006 – 58,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 5. 2008, č. j. 15 Ca 165/2006 - 58, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem zamítl rozsudkem ze dne 14. 5. 2008, č. j. 15 Ca 165/2006 – 58, žalobu proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 16. 5. 2006, č. j. 8110/06-1400, kterým finanční ředitelství změnilo k odvolání žalobce (dále jen „stěžovatel“) jeho daňovou povinnost k dani z převodu nemovitostí podle ust. § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) na 18 635 880 Kč oproti daňové povinnosti vyměřené Finančním úřadem v Ústí nad Labem (dále jen „finanční úřad“) podle ust. § 46 odst. 5 citovaného zákona ve výši 5 538 117 Kč. V odůvodnění krajský soud uvedl, že zákon č. 357/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o trojdani“) blíže nevymezuje pojem nemovitosti. Proto je třeba vycházet z ust. §§ 119 až 121 o. z., z nichž lze dovodit, že předmětem daně z převodu nemovitostí je převod takového hmotného předmětu, který o. z. považuje za nemovitost, její součást nebo příslušenství. Pro účely vymezení pojmu součásti věci přitom nelze pro účely daně

z převodu nemovitostí vycházet z právních úprav obsažených v jiných daňových nebo účetních předpisech, neboť ty upravují daňový a účetní režim určitého druhu majetku, avšak samotný jeho charakter nikterak právně nedefinují. Tyto závěry jsou ve shodě i s judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. s rozsudky ze dne 13. 9. 2007, č. j. 2 Afs 42/2007 - 39, a ze dne 13. 12. 2004, č. j. 5 Afs 130/2004 - 62. Podle ust. § 120 odst. 1 o. z. je součástí věci vše, co k ní podle její povahy náleží, a proto tato souvislost musí být nějakým způsobem určena. To lze učinit na základě účelu, ke kterému příslušné hmotné předměty slouží. Je-li tedy nemovitost určena k provozování určité činnosti a movité věci v ní se nacházející napomáhají k dosažení stejného cíle, pak movité věci podle své povahy k věci nemovité náležejí. Z hlediska daně z převodu nemovitostí je přitom rozhodující stav, který tu byl v den nabytí nemovitosti, takže pokud se v tomto rozhodném okamžiku movité věci v nemovitosti nacházejí a jsou určeny k provozování stejné činnosti jako věc nemovitá, splňují jeden ze zákonných znaků součástí věci ve smyslu ust. § 120 odst. 1 o. z. a při splnění druhého zákonného znaku jejich hodnota podléhá dani z převodu nemovitostí. V dané věci zařízení na výrobu nízkomolekulárních epoxidových pryskyřic k převáděným budovám a dalším nemovitostem podle jejich povahy náleželo, neboť nemovité věci byly před jejich prodejem určeny k témuž účelu, uvedená zařízení byla na nemovitostech ponechána a kupující takto zařízenou výrobní koupil k dalšímu provozování výroby nízkomolekulárních epoxidových pryskyřic. Dalším zákonným předpokladem součástí věci je ve smyslu ust. § 120 odst. 1 o. z. její neoddělitelnost, bez současného znehodnocení věci hlavní. V této souvislosti krajský soud opětovně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2004, č. j. 5 Afs 130/2004 - 62, a uvedl, že závěry vyplývající z tohoto rozsudku lze aplikovat i na daný případ. Krajský soud vyjmenoval provozní technologické soubory, z nichž se zařízení na výrobu nízkomolekulárních epoxidových pryskyřic podle znaleckého posudku ze dne 8. 9. 2004, č. 757 - 41/2004, skládalo a uvedl, že z povahy téměř všech technologických souborů je naprosto zřejmé, že neslouží k plnění určitých samostatných funkcí, nýbrž jsou pevně spojeny s nemovitostí a spolu s ní jsou určeny k výrobě chemických látek. I kdyby je tedy bylo možné od budov určených k výrobě oddělit, bylo by je možné pouze pevně spojit s jinou nemovitou věcí a používat k produkci další chemické látky. Především však při oddělení naprosté většiny uvedených provozních technologických souborů od příslušných budov by již nebylo možné použít výrobní k účelu, pro který byla vybudována a prodána. Skoro všechny provozní soubory tedy nemohly být bez současného znehodnocení od výrobní odděleny, a proto nešlo o soubor samostatných movitých věcí, nýbrž o součást nemovitostí. S budovami určenými k výrobě nízkomolekulárních epoxidových pryskyřic nebyl pevně spojen pouze soubor vybavení laboratoře, který byl tvořen běžným laboratorním zařízením. Totéž platí v případě hasicího zařízení náležejícího do provozního souboru hasicí systémy. Také hardware a software řídicího systému, které stěžovatel v žalobě nepřesně považoval za standardní kancelářské vybavení a při ústním jednání označil za počítače, nebyly s příslušnými nemovitostmi pevně spojeny a stejný závěr platí i o telefonních přístrojích, které byly v budovách umístěny. Tyto předměty byly s příslušnými nemovitostmi spojeny volněji než ostatní provozní soubory. Nicméně i tyto předměty byly nenahraditelné, neboť bez jejich existence by příslušné budovy nebyly schopny plnit účel, k němuž byly zhotoveny a prodány, a proto by plně či zčásti pozbyly hodnoty. Tento závěr je ve shodě s citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 2 Afs 42/2007 - 39, podle kterého se při vymezení pojmu příslušenství věci musí vycházet z kritéria nezbytnosti

technologického zařízení pro využití věci hlavní. V dané věci je tedy nutno vybavení laboratoře, hasící zařízení, hardware a software řídicího systému a telefonní přístroje považovat ve smyslu ust. § 121 odst. 1 o. z. za příslušenství budov určených k výrobě nízkomolekulárních epoxidových pryskyřic. Předmětem daně z převodu nemovitostí je převod nemovitostí včetně jejich součástí a příslušenství, a proto finanční ředitelství ani správce daně nepochybily tím, že do základu daně zahrnuly i hodnotu předmětného zařízení. Rozhodné přitom není, že za součást nemovitých věcí považovali všechny předměty tohoto zařízení, neboť daňové povinnosti podléhají i předměty, které sice nejsou součástí věci hlavní, avšak bez jejich existence by věc hlavní nebyla schopna plnit svůj účel a pozbyla tak plně či zčásti své hodnoty. Finanční ředitelství přitom tento vztah nezbytnosti pro využití nemovitostí ohledně všech provozních souborů objasnilo, a proto nesprávná právní úvaha o povaze laboratoře, hasícího zařízení, hardware a software řídicího systému a telefonního přístroje nemohla mít žádný vliv na výrok napadeného rozhodnutí. Podle názoru krajského soudu nedošlo ani k procesnímu pochybení. Povaha zařízení na výrobu nízkomolekulárních epoxidových pryskyřic byla zcela zřejmá ze znaleckého posudku č. 757 - 41/2004, ve kterém byly dostatečně popsány funkce jednotlivých provozních souborů a uvedeny předměty, které jsou v těchto souborech obsaženy. Na základě tohoto posudku byla sjednána výše kupní ceny při prodeji nemovitosti, a proto tento důkazní prostředek pro účely právního posouzení charakteru předmětného zařízení naprosto postačuje. Správce daně si dále opatřil stavební povolení na výrobu i další na něj navazující rozhodnutí a vyzval stěžovatele k vyjádření, zda lze zařízení od výroby bez jejího znehodnocení oddělit. Za této situace již nemusel dále zkoumat skutkový stav, vydávat výzvy k doplnění dokazování a provádět místní šetření. Rovněž nebyl povinen ztotožnit se s vymezením zařízení na výrobu nízkomolekulárních epoxidových pryskyřic jako souboru movitých věcí, jež bylo obsaženo ve znaleckém posudku, jelikož o právní povaze tohoto zařízení si byl oprávněn učinit úsudek sám.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., ve které odkázal na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 2 Afs 42/2007 – 39, s tím, že rozhodné skutečnosti jsou v dané věci obdobné a že i v jeho případě bylo povinností finančního ředitelství, resp. krajského soudu rozlišit, které z převáděných věcí jsou skutečně součástí věci hlavní, které jsou nezbytným příslušenstvím a které nenaplnují ani jednu z těchto kategorií. Závěr krajského soudu, že i vybavení laboratoře, hasící zařízení, hardware a software řídicího systému a telefonní přístroje lze považovat za příslušenství věci hlavní, nezbytné pro fungování technologického zařízení, resp. pro užívání věci podle stěžovatele neobstojí. V daném případě finanční ředitelství podrobilo dani z převodu nemovitostí drobný hmotný movitý majetek jako jsou pěnové hasící zařízení, telefonní přístroje, drobná manipulační technika (průmyslový vysavač, paletizační vozík apod.), chladnička aj. Do základu daně z převodu nemovitostí byly zahrnuty také skladovací nádrže, hardwarové a softwarové vybavení laboratoře a velína a další technologická zařízení, včetně standardního kancelářského vybavení. Uvedený majetek nejen, že není součástí věci, neboť se jedná o věci prokazatelně movité, ale nelze jej ani označit za nezbytný pro to, aby výroba mohla plnit svůj účel. Jedná se o věci nahraditelné, s univerzálním využitím, volně zcizitelné. Z pohledu extenzivního pojetí zastávaného krajským soudem by každá movitá věc nacházející se v nemovitosti a s ní využívaná

automaticky vstupovala do základu daně z převodu nemovitostí, což v daném případě vede ke zdanění věci prokazatelně movitých. To je v rozporu nejen s daňovými předpisy, ale i s Listinou základních práv a svobod, jejíž čl. 11 odst. 5 stanoví, že daně lze ukládat jen na základě zákona a v jeho mezích. Podle stěžovatele se finanční ředitelství dopustilo závažných procesních pochybení, neboť se neseznámilo se skutkovým stavem věci a do základu daně tak zahrnuje veškeré převáděné zařízení, aniž by rozlišilo, která z prodávaných věcí je součástí věci hlavní, která je jejím nezbytným příslušenstvím a která nenaplnuje znaky ani jedné z těchto kategorií. Finanční ředitelství v průběhu řízení vydalo pouze jednu obecně formulovanou výzvu k doplnění dokazování, a poté již rozhodlo ve věci, aniž by podrobněji zkoumalo, co přesně bylo zahrnuto do předmětu daně z převodu nemovitostí. Takový postup je v rozporu s ust. § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Finanční ředitelství v průběhu řízení ani jednou neprověřilo skutečnosti, na základě kterých dospělo ke svému rozhodnutí navzdory tomu, že se v daném případě jednalo o velmi komplexní a komplikovaný předmět skládající se z mnoha částí. Správce daně měl k dispozici znalecký posudek, který obsahoval tabulku ocenění provozních souborů s názvy jednotlivých položek. Názvy typu „vybavení laboratoře“ či „hasící systémy“ přímo implikují to, že se jedná o věci movité. Dále názvy jako „rekuperace epichlorhydrinu“ či „ASŘTP“ jsou naopak pro laickou veřejnost pojmy naprosto nejasné. Finanční ředitelství nicméně tyto položky účelově označilo za součást nemovitostí, aniž by svůj postup řádně odůvodnilo. S ohledem na shora uvedené navrhl stěžovatel zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázalo na svá předešlá vyjádření a na správní spis a ztotožnilo se s právním názorem krajského soudu. Podle jeho názoru se krajský soud se všemi námitkami rádně vypořádal, spornou právní otázku posoudil správně a úplně a soudní řízení nebylo stíženo žádnou vadou. Finanční ředitelství dále vyslovilo nesouhlas s argumentací stěžovatele, pro kterou nemůže nalézt oporu v zákonné úpravě ani spisové dokumentaci, a navrhlo zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel jako prodávající uzavřel dne 6. 10. 2004 se společností EPISPOL, a. s. kupní smlouvu, jejímž předmětem byla jednotka na výrobu nízkomolekulárních epoxidových pryskyřic (dále jen „výrobna“). Celková kupní cena byla stanovena částkou 621 196 000 Kč, přičemž z této ceny připadla částka 36 514 770 Kč na budovy, částka 148 089 080 Kč na další nemovitosti a částka 436 592 150 Kč na zařízení, které bylo v kupní smlouvě vymezeno jako „movité věci na výrobu nízkomolekulárních epoxidových pryskyřic, které jsou určeny v příloze č. 2 této Smlouvy“. Ve skutečnosti však bylo zařízení vymezeno v příloze č. 1 (chybně označené jako „další nemovitosti“) následujícími položkami: Výroba pryskyřice, odpadní voda, rekuperace epichlorhydrinu, katalytická oxidace odplynu, sklad kapalných látek, teplá voda, strojně chlazená voda, cirkulační voda věžová, motorická a světelná instalace, ASŘTP, trafostanice, vzduchotechnika – část PS, hasící systémy, náhradní zdroj, vybavení

laboratoře, požární signalizace, slaboproudé rozvody a zařízení, detekce plynů, zásobování dvanácti, potrubní mosty nové, redukce páry + kondenzátní hospodářství. V přiznání k dani z převodu nemovitostí stěžovatel uvedl cenu sjednanou za převáděné nemovitosti ve výši 184 603 850 Kč a daň stanovenou podle ust. § 15 zákona o trojdani ve výši 5 538 117 Kč. Shodně vyměřil daň i finanční úřad podle ust. § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. K odvolání stěžovatele finanční ředitelství zvýšilo základ daně na částku 621 196 000 Kč (tj. ve výši odpovídající celkové kupní ceně) a daň na částku 18 635 880 Kč, neboť dospělo k závěru, že finanční úřad pochybil tím, že do předmětu daně z převodu nemovitostí nezahrnul i cenu sjednanou za prodej zařízení. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, kterou krajský soud napadeným rozsudkem zamítl.

Stěžovatel v kasační stížnosti zpochybnil závěr krajského soudu, že vybavení laboratoře, hasící zařízení, hardware a software řídicího systému a telefonní přístroje je nutné v daném případě považovat za příslušenství převáděných budov ve smyslu ust. § 121 odst. 1 o. z.

Příslušenstvím věci jsou podle tohoto ustanovení věci, které náleží vlastníku věci hlavní a jsou jím určeny k tomu, aby byly s hlavní věcí trvale užívány.

Interpretací citovaného ustanovení ve vztahu k otázce stanovení základu daně z převodu nemovitostí se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 13. 9. 2007, č. j. 2 Afs 42/2007 - 39. Jak krajský soud v napadeném rozsudku, tak stěžovatel v kasační stížnosti na tento rozsudek odkazují, ale dovozují z něj odlišné závěry.

V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že u příslušenství věci se jedná „o podstatně volnější spojení s věcí hlavní. Sem by bylo možno řadit technologické či jiné zařízení, které sice není součástí věci hlavní, ovšem bez jeho existence by věc hlavní nebyla schopna plnit svůj účel, k němuž byla kolaudována a určena, a proto by pozbyla plně či zčásti hodnoty.“

Jiná je ovšem situace u věcí movitých, které jsou volně zcizitelné, samostatně využitelné a nahraditelné. Pokud by takové věci movité stěžovatel prodal samostatnou kupní smlouvou v jiném časovém období, nenapadlo by nikoho, že by takový prodej podléhal dani z převodu nemovitostí (případně zdanění příjmu z prodeje věcí movitých, je z hlediska daně věci nerozhodné). Přitom by taková kupní smlouva nemusela být uzavírána jen proto, aby se jejich cena neprojevila při prodeji nemovitostí, ale třeba by k prodeji došlo jen z důvodů změny technologie, modernizace či nutnosti obnovení zařízení a vybavení nemovitosti. Bylo by o takových věcech sice možno říci, že i jejich zcizením poklesla hodnota věci hlavní, ale ve skutečnosti tomu tak není. Hodnotový pokles, byť vyjádřitelný penězi, totiž nelze ztotožňovat s rozdílnou kupní cenou. Jsou movité věci, které jsou příslušenstvím věci hlavní a jejich odnětím poklesne hodnota věci hlavní proto, že v její funkci dojde k nějakému omezení či ke znemožnění využití. Jsou však věci, jejichž odnětím a samostatným zcizením věc hlavní své využitelnosti a hodnoty nepozbývá, přesto, že její cena může být proto nižší. Nelze tvrdit, že hodnota věci hlavní je rozdílná podle toho, zda k její ceně lze či nelze přičíst cenu samostatně převáděných věcí movitých. Je-li např. prodáván byt zařízený volně loženým kvalitním a vkusným nábytkem a se záclonami a závěsy na oknech, jistě je kupní cena vyšší, než když je byt prodáván takto nezařízený. Rozdílnou kupní cenu ale v takovém případě nelze považovat za hodnotový

pokles věci hlavní, neboť cenový rozdíl je vyjádřením toho, že současně s věcí nemovitou jsou prodávány i věci movité, které charakter součásti ani příslušenství věci nepochybně nemají.

Věci movité, byť pro činnost věci hlavní využitelné či v ní umístěné, nelze označit za příslušenství věci ve smyslu § 121 o. z. a z jejich kupní ceny vycházet při určení daně z převodu nemovitostí, pokud tu není dán vztah nezbytnosti pro využití věci hlavní. V daném případě takový vztah není u běžných zařízení a nástrojů využitelných pro jakoukoliv výrobu či v jakékoli jiné výrobní hale.“

V citovaném rozsudku tedy Nejvyšší správní soud při hodnocení, zda určitá movitá věc je či není příslušenstvím věci hlavní, použil kritérium nezbytnosti a zároveň vyslovil závěr, že ve vztahu k nemovitostem jako k věcem hlavním uvedené kritérium nesplňují „volně zcizitelné, samostatně využitelné a nahraditelné“ movité věci. Převod takových movitých věcí proto není možné podrobit dani z převodu nemovitostí.

Uvedené kritérium je soudu plně použitelné i v nyní posuzované věci. Při stanovování základu daně z převodu nemovitostí je tedy nutno důsledně trvat na rozlišování mezi součástmi věci hlavní, příslušenstvím k této věci a dalšími věcmi, které však nelze zařadit ani do jedné ze zmíněných kategorií. V daném případě však takto finanční ředitelství nepostupovalo, neboť kupní cenu za celou výrobu (tj. za budovy, další nemovitosti a zařízení) označilo za základ daně z převodu nemovitostí, aniž by mezi jednotlivými věcmi, které tvořily zařízení výrobní, jakkoliv rozlišovalo. Krajský soud sice výše zmíněné kritérium nezbytnosti na daný případ aplikoval, avšak učinil tak pouze v obecné rovině a bez uvedení konkrétních důvodů. V podstatě pouze konstatoval, že movité věci, na které stěžovatel poukázal v žalobě, byly nenahraditelné, „neboť bez jejich existence by příslušné budovy nebyly schopny plnit účel, k němuž byly zhotoveny a prodány“. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na znalecký posudek ze dne 8. 9. 2004, č. 757 – 41/2004, podle něhož byl hardware a software řídicího systému jediným zařízením provozního souboru PS 10 – ASŘTP. Provozní soubor PS 16 – Hasící systémy se skládal z hlavních zařízení: čerpací stanice, vodní hasící zařízení, pěnové hasící zařízení, řízení hašení (elektro + ASŘTP). Provozní soubor PS 18 – Vybavení laboratoře pak obsahoval hlavní zařízení: laboratorní sušárna elektrická, titrátor, viskozimetr, termostat oběhový s chladicím agregátem, přístroj na měření barvy – fotometr, analytické váhy, laboratorní váhy, písková lázeň, zařízení pro bod měknutí systém kulička – kroužek, PC vč. monitoru a tiskárny, laboratorní lednička, trezor na chemikálie, digestoř a soubor nábytku. U některých položek obsažených v uvedených provozních souborech, např. soubor nábytku, PC včetně monitoru a tiskárny, vodní hasící zařízení, pěnové hasící zařízení atd., je podle Nejvyššího správního soudu nepochybné, že se jedná o běžné vybavení využitelné pro celou řadu účelů či činností. Dále je přinejmenším sporné, zda se jedná o věci nezbytně nutné pro výrobu nízkomolekulárních epoxidových pryskyřic, a zároveň je nepochybné, že jde o movité věci volně zcizitelné, samostatně využitelné a nahraditelné. Z těchto důvodů se nejedná o součásti, ale ani o příslušenství předmětných nemovitostí (výrobní) a zatížení převodu těchto movitých věcí daní z převodu nemovitostí bylo nesprávné. Napadený rozsudek je proto v této části nezákonný a tato stížní námitka je důvodná.

Dále stěžovatel namítal procesní pochybení finančního ředitelství spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou. Dospělo-li finanční ředitelství k závěru, že veškeré zařízení bylo součástí výrobní a že cenu za jeho převod je třeba zahrnout do základu daně z převodu nemovitostí, nelze mu vytýkat nedostatečné zjištění skutkového stavu, neboť pro uvedený závěr byl obsah znaleckých posudků dostatečným podkladem. V dalším řízení bude však třeba, s ohledem na vyslovený právní názor Nejvyšším správním soudem, doplnit skutková zjištění tak, aby ze základu daně z převodu nemovitostí byly vyčleněny ty věci, které nemají charakter součásti či příslušenství věci hlavní tak, aby této dani nebyl podroben převod věcí movitých, které jsou volně zcizitelné, samostatně využitelné a nahraditelné.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. O věci bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2009

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně
senátu